

Förenade målen C-4/95 och C-5/95

Fritz Stöber och José Manuel Piosa Pereira mot Bundesanstalt für Arbeit

(begäran om förhandsavgörande
från Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen)

”Social trygghet — Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 — Tillämpningsområde
med avseende på person”

Förslag till avgörande av generaladvokat A. La Pergola föredraget den 6 juni 1996	I - 513
Domstolens dom (femte avdelningen) av den 30 januari 1997	I - 531

Sammanfattning av domen

1. *Social trygghet för migrerande arbetstagare — Familjeförmåner — Arbetstagare som omfattas av tysk lagstiftning — Egenföretagare — Begrepp enligt artikel 73 i förordning nr 1408/71 — Egenföretagare som omfattas av en skyldighet att vara försäkrad med avseende på ålderdom*
(Rådets förordningar nr 1408/71, artikel 1 a ii, artikel 73 samt bilaga 1 punkt I C b, och nr 3427/89)

2. *Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Lagstiftning i en medlemsstat som för beräkning av barnbidrag ställer som villkor att barnen skall vara bosatta inom det nationella territoriet — Diskriminering av migrerande egenföretagare — Otitillåtet (EG-fördraget, artikel 52)*

1. Artikel 73 i förordning nr 1408/71 i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83 i dess lydelse enligt förordning nr 3427/89, i vilken det föreskrivs att en anställd eller egenföretagare som omfattas av lagstiftningen i en medlemsstat har, för sina familjemedlemmar som är bosatta i en annan medlemsstat, rätt till de barnbidrag som föreskrivs i den förra statens lagstiftning som om de vore bosatta i den staten, skall med avseende på utbetalningen av barnbidrag enligt tysk lagstiftning tolkas så, att den endast avser egenföretagare som motsvarar den särskilda definition som framgår av artikel 1 a ii i förening med bilaga 1 I C b i samma förordning, det vill säga de som är skyldiga att vara försäkrade genom eller betala avgifter till en åldersförsäkring inom ett system för egenföretagare eller att vara försäkrade inom ramen för den obligatoriska pensionsförsäkringen.

Den vidsträckt tolkning som begreppet egenföretagare enligt sagda förordning skall ges med avseende på den målsättning att uppnå fri rörlighet som gemenskapen har fastslagit kan inte gå så långt att all ändamålsenlig verkan berövas bestämmelserna i sagda bilaga 1, genom vilka gemenslagslagstiftaren, i kraft av sin befogenhet, har klargjort vilka egenföretagare som skulle komma att omfattas av

tillämpningsområdet för artikel 73 som tidigare endast var tillämplig på anställda.

2. Artikel 52 i fördraget skall tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning som för att beakta egenföretagares barn vid beräkningen av familjeförmåner ställer som villkor att dessa är bosatta i den medlemsstaten.

Då det inte föreligger några uppgifter som är av sådan art att denna särbehandling framstår som objektivt befogad, är en sådan lagstiftning diskriminerande mot migrerande arbetstagare, eftersom det framför allt är deras barn som är bosatta utomlands.

De problem som avskaffandet av detta bosättningsvillkor skulle kunna medföra i fråga om att säkerställa att bidragen faktiskt används till barnens utbildning och för att undvika sammanträffande av förmåner måste lösas genom analog tillämpning av de bestämmelser som har införts i förordning nr 1408/71 för egenföretagare som omfattas av förordningens tillämpningsområde.